

Pócs István
BOSZORKÁNYIDŐ

Én haraplak -
 s a mellrák mar beléd.
 Lassan, lomhán elformátlanodnak a
 sejtek.
 Boszorkányok évada ez.
 Ahogy simogatlak
 s egyikét szerelmes mosolyt,
 mint éhes nyári szúnyogot
 foszló vénádra ejtek.

Boszorkányok évada, igen.
 ahogy a háztetők
 unottan fehérre izzadnak
 s a Nyilas hava
 bőrünk alá fordul.
 S ezt a kies, kopárrá lett
 bőralatti tájat
 alig aranyozza be néhány csöndes
 vasárnap.

Nyilas hava.
 Izmain sok-sok rideg csillagképpel
 töltik meg ágyékok mélyét.
 Ellenkezz bár - lefoglak
 s beléd öklelem

megannyi elhagyott holdbéli táj
 örök szenvedélyét.

Boszorkányidőben fogantunk.
 Boszorkányidőben:
 lilium helyett békanyál;
 csecsemő szájában tumor;
 kocsmában az összes részeg
 anyatejtől fuldokol.

Vagy tán nem is oly szörnyű!

— Békanyál helyett lilium;
 csecsemő szájában tejfog;
 a kocsmában az anyádat szidom.

Nyilas hava.
 Kővé vált madarak vonulása délre a
 tenger felé.
 Lassú, ráérős iramban.
 A szerelmes mosoly sebességével
 magamban.

Cséka György
FRAGONARD KÖLDÖKE

Nagyapa kizaklatja szeméből a havat, majd
 felsegíti a gázbojlert az égre. Udvarias cseleke-
 detei fogat vetnek a szemére, és fülönragják a
 lelkét. Szerelmes vagy, hamisítvány vagy, senki
 sem kíván... - súgja fülébe a zseniális vekker.
 Gondolja nagyapát: a tárgyak halottra letek.
 Add fel, add fel, add fel a szétrágott testet, a
 leégett csontokat, szerelmes isten! A keserű
 lépesméz kiszúrja nagyapát a szövegből, a to-
 vábbiakban csak szavak. Belső adottságait
 szétazonosítja, fegyvert bök tomporába. A
 tompor havas, süket, erős, kis halmokban áll-
 dogál. Gondolja a szöveget: mire meggyünk
 ketten. Beleöregedik. Szavas fogát kihúzzák
 még születése előtt. A szavas fog meleg és
 messzemenő. Tekints erre, ki olvasod!